bylo uvedeno, shledati, že žal. úřad jednal proti ustanovení § 95 trest. zák., nevešed na návrh st-lova odvolání z rozsudku II. stolice, aby věc podle § 55 trest. polic. řádu postoupil okresnímu soudu ve V.

Č. 9486.

Policejní právo trestní: I. Okolnost, že někdo byl v soudním řízení trestním osvobozen, nevylučuje, aby byl na základě týchž skutečností trestán policejně. — II. V policejním řízení trestním může se úřad pro odsouzení obviněného spokojiti s výpovědí orgánu stráže jen tehdy, nebyly-li tu okolnosti, které jsou objektivně způsobilé, činiti prohlášení úředního orgánu pochybným.

(Nález ze dne 17. listopadu 1931 č. 16.815.)

Prejudikatura: Boh. A 5483/26, 8249/29.

Věc: Jan W. v P. proti ministerstvu vnitra o policejní přestupek.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: St-l byl nálezem osp-é v P. z 21. ledna 1927 uznán vinným přestupkem § 11 cís. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z. a odsouzen do vězení na 48 hodin, protože dne 3. února 1926 při demonstraci v P. neuposlechl vyzvání četnictva, aby opustil místo, naopak výrokem »Die Leute werden nicht weggehen, die Strasse wird nicht verlassen, die Leute bleiben hier« odporoval a dopustil se protipolicejního a demonstrativního chování. St-lovo odvolání zamítla zsp v Praze výnosem z 24. května 1927, změnila však nález I. stolice potud, že shledala v jednání st-lově skutkovou podstatu přestupku podle I. věty § 11 nař. č. 96/1854 ř. z. a stanovila vzhledem k tomu trest na 24hodinné vězení. — — — Další odvolání st-lovo bylo zamítnuto nař. rozhodnutím z důvodů uvedených v rozhodnutí II. stolice.

Uvažuje o stížnosti nemohl nss shledati důvodnou ve stížnosti vznesenou námitku nepřípustnosti dvojího stíhání pro týž čin. Jak nss vyslovil již opětně (na př. v nál. Boh. A 5483/26), okolnost, že někdo byl v soudním řízení osvobozen, nevylučuje, aby byl na základě týchž skutečností trestán policejně. Při trestním řízení proti st-li provedeném krajským soudem v M. šlo o přečin podle § 279 tr. z., tedy o trestní stíhání st-le pro přečin soudem stihaný, jehož skutková podstata je odlišná od trestní skutkové podstaty přestupku, pro který byl policejně trestán. Je sice pravda, že základem trestního stíhání st-le bylo v obou případech totéž jednání, kdežto však v případu § 279 tr. z. se požaduje, aby někdo proti některé z osob uvedených v § 68 tr. z. vybízel více lidí k společné pomoci neb k protivení se, postačuje v případě druhém protipolicejní chování na veřejných místech, kterým se ruší pořádek a klid, ruší zábava obecensva neb jinak se budí pohoršení. Osvobození pro jeden čin nevylučuje proto zásadně potrestání pro čin druhý, třeba skutková pod-

stata byla částečně táž, a nelze tudíž v tomto směru shledati ani nezákonnosti ani vady řízení.

Stížnost brojí dále proti hodnocení výpovědi strážmistra R. učiněné s odvoláním na služební přísahu tvrdíc, že žal. úřad v daném případě neměl se s touto výpovědí jakožto jediným průkazem spokojiti. Po té stránce uvážil nss:

Nehledě k tomu, že se ustanovení § 13 odst. 2 vztahuje podle výslovného znění jeho pouze na případy § 12 lit. a) a b) cís. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., lze ho použíti a pokládati tudíž prohlášení politického neb policejního úředníka nebo služebníka, učiněné s odvoláním na služební přísahu, za dostatečné k důkazu právnímu, nečiní-li okolnost nějaká toto prohlášení pochybným. Může se tedy úřad s výpovědí takovou spokojiti jen tehdy, nebyly-li tu okolnosti, které jsou objektivně způsobilé, činiti prohlášení úředního orgánu pochybným. Nestačí tedy subjektivní přesvědčení úřadu o správnosti výpovědi úředního orgánu, nýbrž je třeba, aby tu nebyly okolnosti, které jsou objektivně způsobilé činiti prohlášení úředního orgánu pochybným (srov. nál. Boh. A 8249/29).

St-l uplatňoval již ve správním řízení — v min. odvolání — jako takové okolnosti rozpor mezi výpovědí četnického strážmistra před soudem a jeho výpovědí učiněnou v trestním řízení policejním a uvedl, že rozpor ten nemohl a nebyl odstraněn neurčitým prohlášením strážmistra R. ze 16. dubna 1927, v němž tento poukazuje na obsah svého původního udání a připouští možnost »přehlédnutí« při soudním výslechu. Na tyto námitky st-lovy, jimiž tento dovozoval, že výpověď tohoto úředního orgánu, který inkriminovaný výrok v řízení soudním reprodukoval zcela jinak než v řízení před úřady policejními, aniž to řádně vysvětlil, je pochybnou, žal. úřad ve svém rozhodnutí, jež recipuje jen důvody zsp-é, nereaguje vůbec. Neuvádí nic, z čeho dalo by se souditi na to, proč ony námitky st-lovy má za objektivně nezpůsobilé, učiniti výpověď onoho úředního orgánu pochybnou. Poněvadž pak odsuzující výrok opírá se o tuto jedinou výpověď, trpí nař. rozhodnutí již proto vadou podstatnou. — — — —

Č. 9487.

Živnostenské právo. — Policejní řízení trestní: I. Předpisy min. nař. z 5. března 1858 č. 34 ř. z. nebyly zrušeny ani zákonem č. 125/27 ani vl. nař. č. 8/28, ani pro obor práva živnostenského předpisy živn. řádu; předpisů cit. min. nař. lze použíti pro trestání přestupků zák. z r. 1893 o stavebních živnostech. — II. Je nutno provésti řízení podle § 36 živn. ř. stran rozsahu živn. oprávnění podnikatele staveb, vznikne-li během řízení trestního o přestupku zák. o stav. živnostech spor o rozsah živn. oprávnění obviněného? — III. Ani v místech nevyňatých nesmí stavitel prováděti práce tesařské beze spojitosti s prováděním staveb pozemních a jim příbuzných.

(Nález ze dne 17. listopadu 1931 č. 16.861.)